

MIKULOVSKÉ VÝTVARNÉ SYMPOZIUM

d í l n a 9 4

25. 7. - 13. 8. 1994

p r v n í r o č n í k

Nikos **A r m u t i d i s**

Karl-Heinz **B e t h m a n n**

Zdeněk **L h o t s k ý**

Libor **L í p a**

Stefan **M i l k o v**

Jindřich **S t r e i t**

MIKULOVSKÉ VÝTVARNÉ SYMPOZIUM

d í l n a 9 4

25. 7. - 13. 8. 1994

p r v n f r o c n f k

N i k o s **A r m u t i d i s**

K a r l - H e i n z **B e t h m a n n**

Z d e n ě k **L h o t s k ý**

L i b o r **L í p a**

S t e f a n **M i l k o v**

J i n d ř i c h **S t r e i t**

Bylo léto, horké léto, tak jak léto má být. Zatímco mnozí se v potu tváře opalovali, jiní odlévali medaile, brousili drahokamy, vypalovali v pecích hlínu, malovali, řezali dřevo, či dokonce tesali do kamene. Léto je zkrátka čas uměleckých sympozíj. A aby z nich něco měla i veřejnost, uspořádají potom umělci výstavu.

V únoru letošního roku se rozhodlo několik umělců, že stráví část léta společnou prací. Spojovalo je především přátelství, obdobný temperament, extrovertní zaměření a podobné životní postoje, nikoliv generaciální příbuznost nebo používané výtvarné řemeslo či technologie. Tak se stalo, že se sešli malíři a sochaři s designerem - sklářem a s fotografem.

Z hlediska klasicky zaměřeného historika umění může toto setkání a možná i presentovaná výstava působit poněkud nahodile, avšak i u rozsáhlých výstav s výběrovými komisemi skončila nakonec snaha o objektivitu systémem tomboly. Nečekané konfrontace také často odhalí mnohá překvapení, zvláště v době, kdy se stírají hranice mezi minulostí a přítomností, v době, kdy padají předěly generacií a názorové a mizí i hranice geografické. Spontaneita umělecká i osobní vyloučila přirozenou cestou z okruhu účastníků sympozia autory konceptuálně zaměřené, současně však dovolila silným osobnostem tolerantně presentovat vlastní umělecký program, který se u všech vyvíjí individuálně, bez okamžitých reakcí na momentálně módní výtvarné proudy. Snaha o nezávislost na aktuálních trendech a odklon od instalací jsou společně všem zúčastněným. U sochařů lze poněkud zjednodušeně konstatovat návrat k problematice sochařského tvaru. Příznačná je volba sochy jako formy vyjádření, což svědčí o obnovení základního sochařského principu, občas považovaného za přežitý. Možná je to i únava z „také umění“ představovaného hromadami uhlí či písku v galeriích nebo sochami z laserových paprsků. Návrat k soše je výrazem touhy po trvalejší existenci, touhy po čistotě a harmonii. Platí to o Milkovovi, Armutidisovi, Bethmannovi i Lhotském. Zatímco v zahraničním umění 80. a 90. let je zdůrazňována instalace a objekt, existuje u nás početná skupina mladých tvůrců zabývajících se postavou. Vznikla paradoxní situace, neboť oficiální umění nepřipouštělo jiný než figurální projev. Mladí tvůrci neusilovali zprvu o abstraktní projev, ale o nové pojetí postavy. (To platí zejména o Armutidisovi). Hledali inspiraci buď v primitivismu nebo v modernismu, nevázaném na skutečnou předlohu. Jedna skupina autorů hledala korektiv neoprimitivismu a neoavantgardy v kubismu a sochařství meziválečném, druhá skupina - postmoderní - využívala impulsů těchto období citovaných však v nových, libovolných a často protimyslných vztazích.

Poloha čistého sochařství zdůrazňuje tradici, sevřenosť. Pracovním materiélem je především sádra, kterou pak v definitivní podobě nahrazuje bronz nebo kámen. Primitivizující tendence se neomezují na české nebo evropské impulsy, stylově jsou volnější a svobodnější, plastiky jsou přímo realizovány ve dřevě, skle, kovu, umělé hmotě.

Sochař Nikos Armutidis se na sympoziu věnoval převážně malbě. V Mikulově však je zastoupen „zlatou plastikou“ na budově spořitelny. Uslíuje především o jemně promodelovaný tvar, přírodní, organický, převážně statický, vplývající do okolního prostoru. Zkoumá také symbiozu plastiky s geometrickým tvararem - nejčastěji s koulí, symbolizující život. Organičnost tvaru a jejich růst sleduje Armutidis také v malbě, provedené v minimální barevnosti, s odlišením lesků, počítající s umístěním v protisvětle.

Námětové zdroje Karl-Heinze Bethmanna, sochaře z německého Hannoveru jsou rovněž organické. Jeho vysoce stylizované postavy - stěly symbolizují svými tvary život. Jeho gestická malba a antropometrie mají odlišné výrazové i formální zacílení.

Námětové zdroje Stefana Milkova bývají hledány v mimoevropských civilizacích, pohanství, raném křesťanství. Jeho monumentální, jednoduše koncipované temné plastiky ať dřevěné či skleněné vyvolávají dojem mystické čistoty. Autor často pracuje s kontrastem figurálního a geometrického tvaru, snad symbolů jedince a vyšší víry. Určité formy jeho soch spíše evokují některé ikonografické motivy, než by vyjadřovali konkrétní námit. Na mikulovském sympoziu vytvořil Stefan Milkov vícevýznamovou dřevěnou plastiku - jakousi lod, starobylý dřevěný vinařský lis, most i kříž. Věnoval se také grafické tvorbě. Vytvořil barevný „sololitórez“, prolezávanou matrici, barevně individuálně pojednanou obdobným způsobem jako

japonské dřevořezy. Účinek tisku je založen na kontrastu geometrické a organické formy, na jasném rádu řezby a nespoutanosti individuálně a na tvary nezávisle nanesené barvy.

Zdeněk Lhotský - sklár, designer a sochař, vystavuje své práce společně s Milkovem se skupinou „Tvrdochlav“. Učastní se také několikaletého projektu nazvaného „šedá cihla“, který představuje umělce všech zaměření a ukazuje celou šíři českého výtvarného umění. Jeho plastiky a skleněné objekty doprovází i řada předmětů náležejících do oblasti užitého umění, které vytváří pro konkrétní interiéry. Prostředí Mikulova ho inspirovalo k vytvoření magických objektů, jakýchsi kultovních předmětů ze dřeva a měděného plechu v podobě rohů a kruhů.

Mikulovský malíř Libor Lipa se během sympozia vzorně staral o své kamarády a kolegy. Tato péče mu však nebránila ve vlastní práci. Vytvořil několik obrazů s tématikou partnerských dvojic. Téma mezilidských vztahů je dlouholetým autorovým programem. Pouto mezi

malovanými dvojicemi je různé povahy a síly - jeho význam a způsob jakým Lipa uvedené vztahy vyjadřuje ukazuje mnohem víc než anekdotický či groteskní podtext, které jsou zjevné na první pohled. Z expresivně zachycených gest jednajících osob divák cítí jejich historii, osudy i jejich budoucnost.

Fotografie „Jindry ze Sovince“, významného fotografa a organizátora setkání a výstav na severomoravském hradě Sovinci, vznikají při opakujících se událostech a okamžicích lidských životů. Avšak tuto příležitost, při nichž jsou lidé zastaveni ve svém konání spouští Štreitova aparátu jsou méně důležité než výrok, který v okamžiku expozice o sobě vypovídají a v němž je Štreit vidí. Fotografuje stejný lidský fenomén v různých prostředích. Bez nadsázkы lze říci, že Štreit pracuje stejně na moravském i francouzském venkově, na rakouské farmě i v New Yorku. Důležitá znalost života lidí je u něho povýšena nad lokální sociologii a má mnohem větší platnost. Štreit ví,

že hlavním snažením lidského života je touha po radosti, i když tato radost neodpovídá vždy představám sousedů. Štreit ví jaký život existuje a fotografií momentu umí vyjádřit jeho celkový ráz i smysl.

Touha po radosti byla ostatně i příčinou vzniku tohoto sympozia. Nemalou měrou přispělo k této radosti i samotné město Mikulov. Jeho krásná a vzácná příroda, vábivá silueta s mohutnou dominantou zámku na úpatí pálavských vrchů, atmosféra dávné historie a vzácných stavebních památek. Místo, které očarovalo naše předky již v dávném paleolitu, místo nedaleko něhož vznikla pověstná Věstonická venuše. Místo dávných hradišť, významných obchodních cest chráněných hrady, důležité středověké město s historií pojmenovanou Lichtenštejn a Ditrichštejn, významné centrum novokřtěnců - habánů, město se sgrafity domy ovlivněné vlašskou itálií, město manýristické s krásnými štuky, město barokní - s piaristy, významným školstvím a bohatým hudebním a divadelním životem, město kapucínů soustředěných na zdravotní péči, město s významnou židovskou obcí čítající 400 rodin, město se zemským rabínem a významnou talmudistickou školou. Město prožívající ničivé požáry a krušné chvíle po vítězství Švédů. Město pojmenované napoleonskými válkami i mírovým vajednáváním po bitvě u Slavkova. Město jen málo pojmenované průmyslovou revolucí 19. století. Kosmopolitní, živé město, s německým, českým, židovským živlem žijící dlouhá léta v plodné a tvůrčí symbióze, zničené teprve nesmyslným nacionismem 20. století. A nynější město osvícených radních, kteří si toto vše uvědomují a navazují na obrovské kulturní tradice. Nejen umělcům, ale také jim patří poděkování za úspěchy sympozia i výstavy.

Eliška Lysková

instalace výstavy

Nikos Armutidis

narozen: 14.3. 1953 v Brně
profese: sochař
studia: AVU v Praze
bydliště: Věverské Knínice 34

obraz I, 160 x 140 cm, akryl na plátně

Karl-Heinz Béthmann

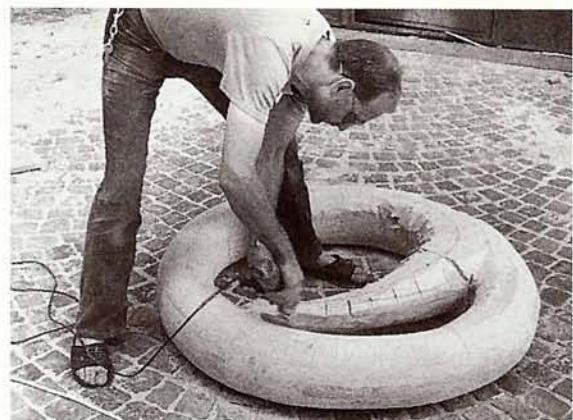
narozen: 3.5. 1952
profese: sochař
studia: AVU v Hannoveru
bydliště: Limmerstrasse 16
Hannover

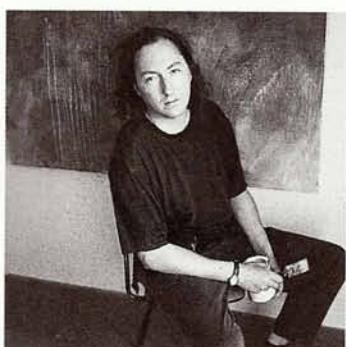
Hlava, 120 x 90 x 90 cm, pískovec

Zdeněk Lhotský

narozen: 8. 8. ve Vsetíně
profese: sochař
studia: VŠUP v Praze
bydliště: U smaltovny 11
Praha

bez názvu, dřevo, měď

Libor Lípa

narozen: 12. 9. 1963 ve Valticích

profese: malíř

studia: Střední uměleckoprůmyslová škola v Brně

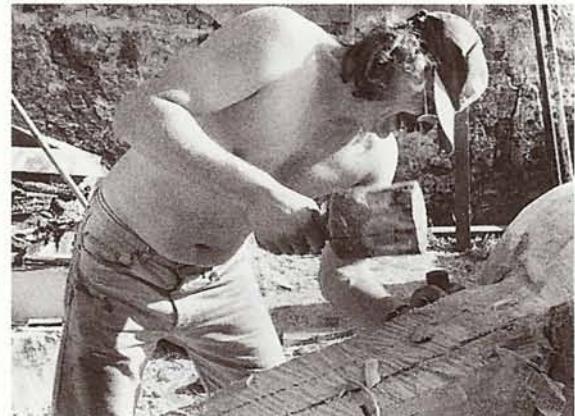
bydliště: Růžová 24, Mikulov

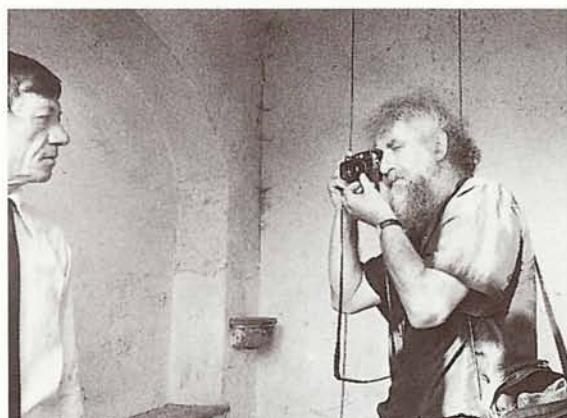
Zvěstování, 180 x 160 cm, akryl na plátně

S t e f a n M i l k o v

narozen: 9. 3. 1955 v Bohumíně
profese: sochař
studia: VŠUP v Praze
bydliště: Na Kampě 13, Praha

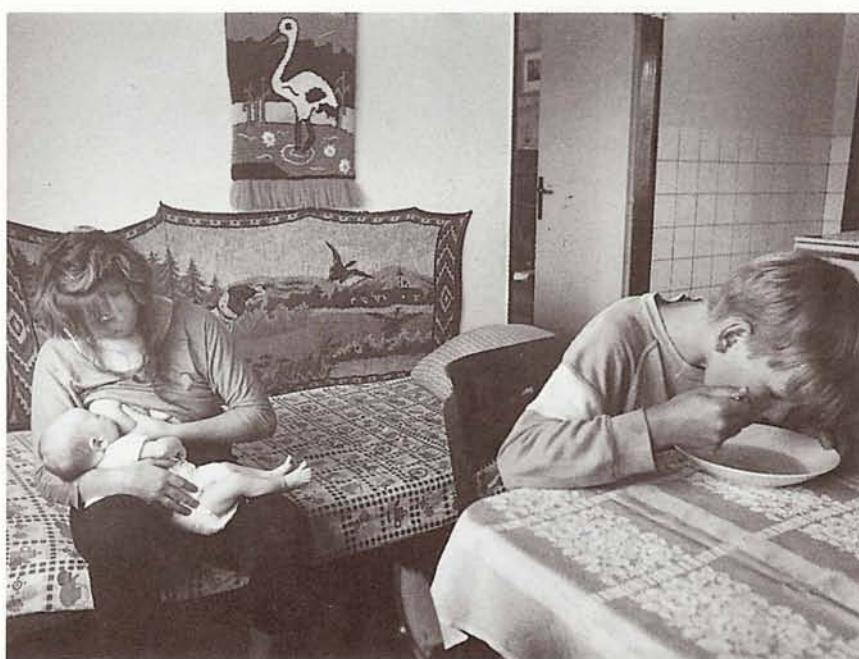

Loď blázna, 200 x 250 cm, dřevo

Jindřich Štreit

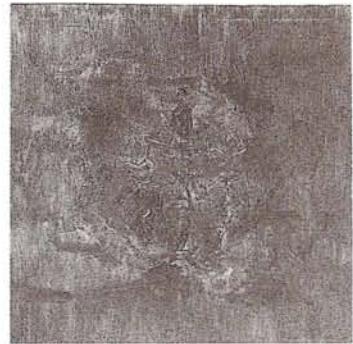
narozen: 5. 9. 1946
profese: fotograf
studia: Pedagogická fakulta UP
v Olomouci
bydliště: Sovinec 6

z cyklu Mikulovsko

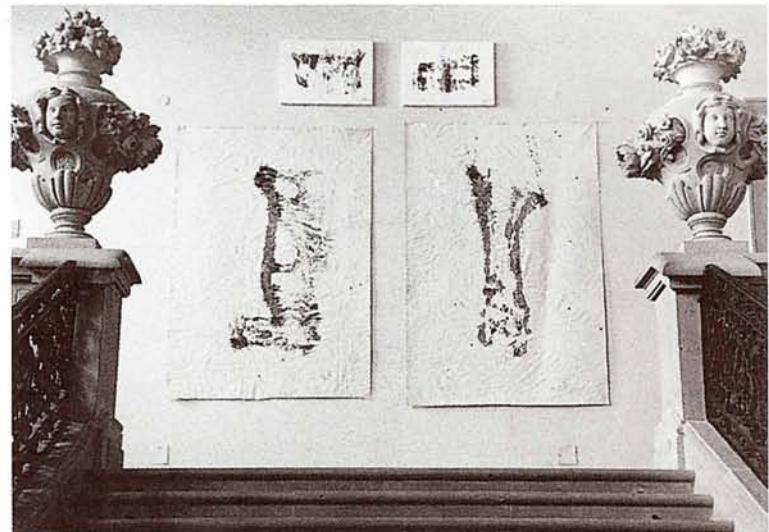
N i k o s **A r m u t i d i s**

obraz 2, 160 x 140 cm, akryl na plátně
obraz 3, 125 x 125 cm, akryl na plátně
obraz 4, 125 x 125 cm, akryl na plátně
obraz 5, 115 x 115 cm, akryl na plátně

K a r l - H e i n z **B e t h m a n n**

bez názvu, instalace

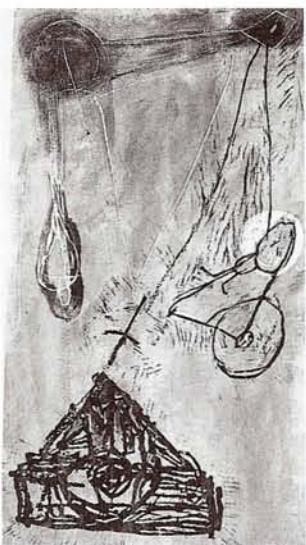
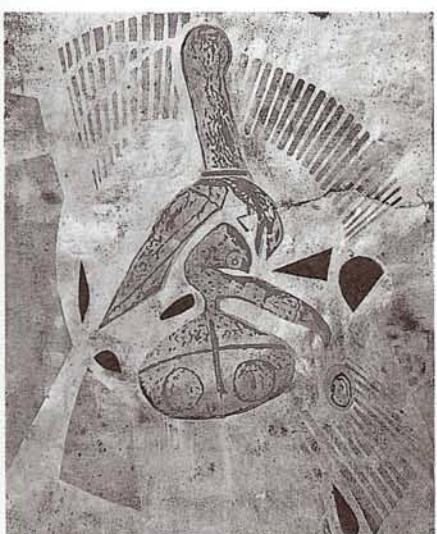
Z d e n ě k **L h o t s k ý**

Libor Lípa

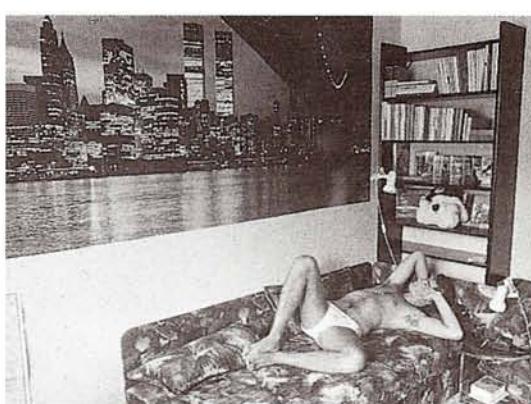
Novomanželé,
115 x 115 cm,
akryl na plátně
bez názvu, objekt
Svatебní fotografie,
115 x 115 cm,
akryl na plátně

Stefan Milkov

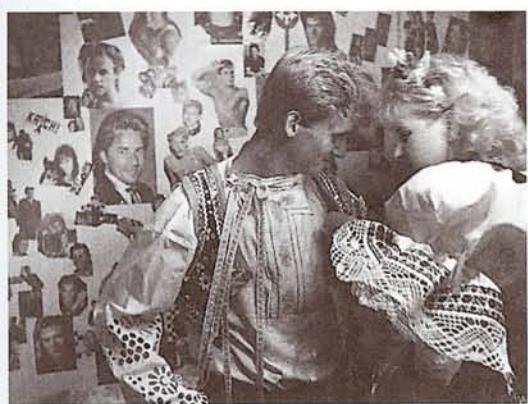
Los caprichos I,
130 x 115 cm,
dřevořez

Los caprichos II,
130 x 75 cm,
dřevořez

Jindřich Štreit

z cyklu Mikulovsko

Myšlenka mikulovského výtvarného sympozia "Dílna 94"
se zrodila počátkem téhož roku.
Jejími hlavními strýci byli zejména představitelé městského úřadu;
starosta RNDr. Tomáš Zejda, místostarosta Vojtěch Příbramský
a akademický sochař Nikos Armutidis.
Start "prvního ročníku" schválilo zastupitelstvo města Mikulova
a průběhu nemalou měrou pomohl Městský úřad.

Sympozium proběhlo ve dnech 25.7. - 13.8.1994
v prostorách mikulovského zámku
za vydatné pomoci vedení
Regionálního muzea Mikulov.

Organizační a legislativní část sympozia
pomohli připravit vážená paní dr. Eliška Lysková,
odborná pracovnice Moravské galerie v Brně,
pan dr. Oskar Brůža, koordinátor UVU ČR
a pan Libor Lipa, malíř a technický asistent sympozia.

Výsledky "Dílny 94" byly vystaveny v prostorách zámku
ve dnech 13.8. - 30.9. 1994.

Městský úřad v Mikulově, hlavní organizátor
tímto děkuje všem ostatním,
kteří se svým dílem zasloužili o vznik
a průběh prvního ročníku sympozia.

Na první ročník sympozia navrhl autory
a k osobní účasti vyzval ak. soch. Nikos Armutidis,
člověk, který pracovnímu pobytu vdechl
upřímnost, jednotu, morálku
a lidský faktor.
Za což mu nemalý dík.

Hlavní pořadatel: Městský úřad Mikulov
ve spolupráci s Muzeem Mikulov
Koncept a redakce katalogu: Libor Lipa a Zdeněk Halla
Text: dr. Eliška Lysková
Fotografie: Jindřich Štreit, Dan Kamenár a Lenka Vtipilová
Grafická úprava: Zdeněk Halla
Tisk: CCB Brno, spol. s r.o.
Katalog vydal: Městský úřad Mikulov
Náklad: 500 ks